

Kolkka Jussi 2 / 2004

nro 7
3.5.2004

Pääkky

4 Johtaja esittelyssä
Katja Rautanen
Janne Niemi

6 Haukat
- Energinen sekavartio

8 Taru Pirtin Hirmusta

12 Leiriresepti

12 Mähnäsivun leikit

13 Kolkka Jussin puuhissivu

14 Minäkö Enkeli ?

16 Kokän yhteystietoja

Jos kysytään mikä on parasta partiossa, varmastikin ikään katsomatta aikamonen partiolaisen vastaus on, että leirit, retket ja kaverit. Ollaan yhdessä, pidetään hauskaa, opitaan uutta ja vähän seikkaillaankin. Yleensä toiminta tapahtuu omassa laumassa tai vartiossa, tai ainakin omassa lippukunnassa.

Ajoittain tulee kuitenkin mahdollisuuksia nähdä muidenkin lippukuntien partiolaisia. Esimerkiksi suurleirit keräävät partiolaisia yhteen ja siellä yleensä ensimmäistä kertaa ollessaan saa hyvin konkreettisesti huomata, että meitä partiolaisia on paljon! Tapahtumasta tai tavasta riippumatta on aina yhtä hienoa huomata, että vaikka olemme kaikki erilaisia niin silti toimimme partiossa hyvin samalla tavalla.

Suurleirit ovat elämyksinä ikimuistoisia. Varski-93 -piirileiri tuo mieleeni paljon hyviä muistoja, kun olin ensimmäistä kertaa mukana isommalla leirillä. Samaan savuun majoittunut partiolaisryhmä Luxemburgista takasi sen, että jokainen leiripäivä oli erilainen. Ystävyyssuhteet solmittiin tuolloin ja osa pitää yhteyttä edelleen hyvin aktiivisesti.

Ensi kesä tuo tullessaan suurleirejä kaikenikäisille. Sudenpennuilla on mahdollisuus osallistua Tammileirille, jonne on tulossa yli 2000 sudenpentua johtajineen ja Taikamaton kyytiin hyppää yli 40 Kolkankävijää. Loppukesästä vartiolaisia ja johtajia on lähdössä leireilemään Tarukselle, jonne on ilmoittautunut yli 11 000 partiolaista Suomesta ja ulkomailta. Näillä leireillä varmasti yksi jos toinenkin kartuttaa partiokokemustaan ja saa uusia partioystäviä.

Jotta partion kautta voi saada uusia kavereita, ei välttämättä kuitenkaan tarvita mitään massatapahtumaa. Oletko koskaan ajatellut, että meillä sen voi tehdä oman lippukunnan tilaisuuksisakin? Meillähän on toimintaa Lemussa, Askaisissa ja Velkualla – leireillä tai retkillä on melko varmasti aina mukana joku jota et ole aiemmin tavannut?

Nyt sitten vaan kaikki etsimään uusia partioystäviä ensi kesän leireiltä, omasta lippukunnasta, muualta Suomesta tai ulkomailta. Tehdään siis kuten ihanteissakin kehoitetaan – rakennetaan ystävyyttä yli rajojen!

Eveliina Virtanen
Kolkankävijöiden sihteeri

Toimitus

Rautanen Katja
Suominen Joonas
Montonen Martti
Oikarinen Anna
Pelkonen Henna
Rekola Maaret
Siivonen Helena
Siivonen Katariina
Vesterinen Hanna
Virtanen Eveliina

päätoimittaja
taitto
Kansikuva

Palaute & Materiaali

Kolkankävijät ry
Askaistentie 139 D
21230 Lemu

Joonas Suominen
joonas.suominen@helsinki.fi

Seuraava lehti viikolla 40
Viimeinen deadline 17.9.2004

Julkaisija

Kolkankävijät ry

Painopaikka

Kopio Niini Oy, Turku

J O H T A J A E S

Laumanjohtaja :

Katja Rautanen

Katjan partiotaival alkoi vuonna 1994 kolmella sudenpentuvuodella, jouluna -97 seurasi vartiolupaus, jonka jälkeen joitakin vuosia vartiossa. Vartiovuosien jälkeen Katja siirtyi vaeltajiin ja ryhtyi yhdeksi Ilveslauman laumanjohtajista. Samana vuonna 2001 Katja kävi laumanjohtajakurssin.

Katja on enemmän ja vähemmän mukana silloin tällöin kokoontuvassa Tigrut-vaeltajaryhmässä. Aktiivisemmin hän on mukana Ilvesten toiminnassa. Myös lippukunnan ensiapuvastaavan hommat ovat Katjan vastuulla. Lippukuntalehden toimituksessakin Katjaa näkee, hän toimii lehtemme oikolukijana.

Nyt 16-vuotias Katja käy lukiota ja sanoo tämän vuoden jälkeen pitävänsä pienen tauon – ehkä pari vuotta – tiiviistä partiotoiminnasta. Hän ei suinkaan lopeta kokonaan, vaan ei varmuudella lupaa ottaa tehtäväkseen uuden lauman johtajuutta. Katjan vapaa-aika kuluu suurelta osalta koulujuttujen parissa, mutta ehtii hän silti harrastaa partion lisäksi myös pianonsoittoa, SPR:ää ja jujutsua.

Ensi kesänä Katja järjestää yhdessä Teron kanssa Pykällyksen uusille vaeltajille. Pykällyks on vielä pikkuisen vaiheessa, mutta jotain odottamatonta on kuulemma luvassa...!!!!?©

Joskus tulevaisuudessa Katja haluaisi käydä pj-kurssin. Viikonlopun mittainen ensiapukoulutusjuttu johtajille ja miksei vartiolaisillekin Kolkansaareissa on Katjan mielessä. ”Sellainen olisi kiva järjestää”, toteaa Katja pirteästi. Vaellus Lapissa johtajien kesken on myös yksi Katjan haaveista. ”Sitten joskus TULEVAISUUDESSA”, naurahtaa Katja.

O T T E L Y S S Ä

Vartionjohtaja :

Janne Niemi

Janne Niemi toimii lippukunnassamme vartionjohtajana. Janne aloitti partion syksyllä 1994 ns. luonnollisena harrastuksena, kun kaikki muutkin aloittivat. Jannen kiinnostus partioon kuitenkin lopahti jo sudenpentuiässä, koska hänen mukaansa siellä ei tehty yhtikäs mitään.

Janne kuitenkin palasi partioon noin 3 - 4 vuotta sitten kun hänen paras kaverinsa Tero pyysi Jannea takaisin partioon. Janne on toiminut vartionjohtajana viime syksystä lähtien ja vetää Haukat nimistä vartiota yhteisvoimin Oikarisen Annan kanssa. Haukat on sekavartio ja siihen kuuluu 8 jäsentä.

Jannelle tähän mennessä kertynyt kurssisaldo on vuonna 2001 käyty VJ- peruskurssi ja vuonna 2002 käyty erätaidon peruskurssi.

Piakkoin 17 vuotta täyttävä vartionjohtaja opiskelee nyt ensimmäistä vuottaan Turun ammatti-instituutissa sähköpuolella ja vapaa-aikanaan hän käy partion lisäksi pelailemassa golfia.

Teksti: Henna Pelkonen

Katjan teksti : Helena Siivonen
Jannen teksti : Henna Pelkonen
Katjan kuva : Sakari Rautanen
Jannen kuva : Kokän kuva-arkisto

Haukat-

energinen sekavartio

Mikä on iloinen ja vilkas?

Mikä on aktiivinen ja riehakas?

Mikä myös pitää ulkoilusta ja eräelämästä?

No Haukat-vartio tietenk!

Torstai-iltais in on Lemun kololla liikettä. Seitsemän iloista vartiolaista (+ kaksi johtajaa) kokoontuvat kololle oppimaan uusia taitoja. Syksyllä vartiotaipaleensa aloittaneeseen ryhmään kuuluvat: Anni, Valtteri S, Henna, Petra, Jani, Sofia ja Valtteri H. Johtajina toimivat Anna ja Janne.

Syksyn aikana vartio on jo ehtinyt tutustua vartiolaisena olemiseen. On käyty läpi ensi syksyn riihitykseen opittavia asioita, leikitty, oltu ulkona ja valmistauduttu ensimmäiseen kunnan leiriin, talvileiriin.

Leirit, käsillä tekeminen, leikit ja muut puuhatt ovat haukkojen mieleen. Ulkona olominen on erittäin mieluista, eikä haukkoja tarvitse houkutella ulos kololta. Erilaiset taitomerkit ovat saaneet innostuneen vastaanoton.

Leireistä haukat totisesti pitävät. Tämän vuoden talvileiri houkutti mukaan monta haukkaa ja ensi kesän Tarus -leirillekin on lähdössä innokkaita vartiolaisia.

Innolla haukat aikovat osallistua kevään eri tapahtumiin. Esimerkiksi kevään partio-paraati on jo kirjoittanut monia kyselyjä. Myös kevään mökkireissua ja ensi syksyn riihitystä odotetaan suurella mielenkiinnolla.

Muita tämän kevään suunnitelmia ovat uusien riihitystaitojen (ja muiden partiotaitojen) opettelu, vanhojen kertailu , lippukuntaan tutustuminen, taitomerkkien suorittaminen ja käsillä tekeminen. Eiköhän siinä riitä ohjelmaa täksi kevääksi!

Tämä vartio on jo innokkuutensa ja aktiivisuutensa näyttänyt. Välillä on vaikea kuunnella johtajien opetuksia ja onkin pakko purkaa ener-

giaa jollain vauhdikkaalla leikillä. Välillä meno yltyy niin kovaksi, että meinaavat johtajienkin päät mennä pyörälle. Mutta toisaalta, energistä ja ilosta vartiota on mukava johtaa, koska lapset ovat innokkaasti joka hankkeessa mukana.

Haukat haluavat kiittää johtajia kivaista talvileiristä ja toivottaa kaikille erittäin hyvää kevättä ja mukavaa kesää!

Teksti: Anna Oikarinen

Tammileiri 2004 - Taikamatto

Sari Korsimo
044 - 562 9299
02 - 231 3103
sari.korsimo@luukku.com

Leirille lähtijöiden koteihin on toimitettu leiriä koskeva opasvihkonen. Lukekaa se huolella. Tässä vielä muutama asia muistutukseksi.

- Lukekaa varustelista. Tarkistakaa, että varusteet löytyy ja ne ovat nimikoitu sekä niissä on myös tieto lippukunnasta
- Lähtö on torstaina 10.6 klo 06.10, Lemun VPK:n pihasta. Oikaa ajoissa paikalla, jotta liikkeellä päästäisiin aikataulun mukaisesti
- Paluukuljetus vanhempien kyydillä vierailupäivänä. Mikäli tarvitset paluukyytiä, ota yhteys Sari Korsimoon 15.5 mennessä.

Viimeinen infotilaisuus 18.5 klo 18.00 Lemun kololla

TARU PIRTIN HIRMUSTA

14. - 17.2.2004

Monta tuoheta vartiolaisille Kolkankävijöiden,
viisi johtajille, Projektihallinnon Haltijoille,
kuusi vaeltajille, raihnaisille Konkareille, jonka tie leirille vie,
ja kaksi Hirmuille Pirtin, maassa Mynämäen,
joka lumen saartama on. Kaksi tuoheta löytää heidät,
ne kaksi vain leirin järjestää ja vahtii,
ne kaksi heidät voittaa,
maassa Mynämäen, joka lumen saartama on.

Saattue kootaan

Lauantai aamu sarasti koleana. Vartiolaiset olivat aamun hämyssä kokoontuneet Lemun paloasemalle, josta saattueen oli määrä lähteä toimittamaan salaista, neljäpäiväistä, tehtävää Mynämäen Karjalaan. Tarvittava muonavarasto ja kalusto oli pakattu uskollisiin kulkuneuvoihin ja retkikunta saattoi jatkaa matkaansa kohti määränpäättään.

Rankan matkan jälkeen saavuimme Piilo Pirtille, jossa leirinjohtajat, Pirtin Hirmut Sauron (Maaret) ja Saruman (Hanna), esittäytyivät leiriläisille ja kertoivat yleisiä sääntöjä leirin onnistumiseksi sekä pitivät lipunnoston.

Mynämäellä urheat vartiolaiset jaettiin kuuluviksi urhoollisiin eri kansoihin: Samoojiin, Entteihin, Haltijoihin ja Kontulaisiin. Samoojissa seikkaili Petra, Sofia, Hanna ja Rici. Enteissä elämöivät Valtteri H., Pauliina, Susanna sekä Vili. Haltijoissa hallitsi taasen Valtteri S., Sabina, Janette ja Jenna. Ja viimeisenä, muttei vähäisempänä, Kontulaisia kansoitti Jani, Mia, Satu sekä Timi.

Heti tämän jälkeen aloimme etsimään sopivaa leirytympäköä, joka löytyikin melko helposti. Vihdoinkin kaikki olivat asettuneet aloilleen ja aloitimme keräämään voimia edessä olevaan rankkaan tehtävään, ietysti syöden, niin kuin alla olevasta todisteesta on nähtävissä.

Illan tullessa saattue kokoontui iltanuotion ääreen matkustamaan maailman ympäri. Päivällä oli karttaan merkitty kaikki 150 partiomaata kilpailun merkeissä. Ja nyt kierrettiin lentävällä pressulla vielä kaikki maanosat vanhan ja viisaan Gandalfin (Eveliina) johdolla. Pieniä laskeutumiso ongelmia lukuun ottamatta matka sujui loistavasti ja paljon opittiin.

Tuohen Ritarit

Uusi aamu ja uudet tehtävät. Maittavan aamunuonituksen jälkeen alkoi päivä sarastaa kirkkaana ja hieman lämpimänä, mitä edellinen aamu.

Tänään tehtävää ratkottiin Pippinin ja Merrin (Anna ja Kata) avustuksella. Myös kestäväää kehitystä sivuutettiin hiuksensa värjänneen Legolasin (Lotta) johdolla.

Hikisten koitosten jälkeen saunottiin, ja saunottiin oikein kunnolla. Rohkeimmat hyppäsivät jopa hankeen, luullen hankikannon olevan mukavan pehmeää... Ainakin Klonkku (Henna) kuului näihin kaistapäihin. Saattue alkoi olla todella väsynyt rankan päivän jälkeen, joten nukkuminen kutsui kesken iltaohjelman. Tähän mennessä olimme saaneet toisen tehtävistä suoritettua, Maailma –taitomerkin.

Kaksi pirttiä

Toinen tehtävä kaksiosaisesta tehtävän ratkaisemisesta alkoi varhain maanantain aamuna, Bhaktapur –merkistä. Ensin oli vuorossa Sisuilua rastiradan muodossa. Mentiin narurataa sokeana, luottaen pariin sekä koottiin palapeliä sokeana toisen avustaessa. Oli myös kupoliteltan pystytys sisuvartiona; yksi toimi vartionjohtaja, toinen oli sokea, kolmas esitti kuuroa sekä neljännellä oli raajavamma.

Ohjelmaan kuului myös kassin painatus sekä yleistä tietoa Nepalista, jonka yksi kaupungeista tuo Bhaktapur on. Saimme leirille muutaman örkin pariiksi päiväksi vierailulle. Shagrat (Sari) ja Gorbag (Tero) toivat mukanaan kolmannen örkin Jannen, Aragornin veljen.

Rankan ja ohjelmarikkaan päivän jälkeen toinen pirtti, sauna, kutsui matkalaisia lämmöllään. Moni saunoikin jälleen kovasti ja pitkään. Iltaohjelmalla kaikki olivat taas niin väsyneitä, ettei silmät meinanneet pysyä auki.

Ohjelmaa Merri sai kuitenkin Gimlin (Elina), Pippinin ja Frodon (Marjut) avulla järjestettyä ja niistä ex-tempore näytelmistä tulikin hauskanhienoja! Ohjelman jälkeen Samvais (Helena) oli jälleen rakentanut maukkaan iltapalan, jonka jälkeen vatsat täynnä oli mukava nukahtaa lämpimään telttaan. Bhaktapurkin on nyt suoritettu!

Muita pirtin hirmuja, pirtin varsinaisten hirmujen apulaisia, Aragorn (Ville) ja Klonkku

Hirmujen paluu

Viimeinen leiripäivä. Tämäkin leiri olisi pian jo ohi, joten täytyi ottaa vielä viimeisen kerran kaikki ilo irti yhdessä olemisesta, tekemisestä ja leikkimisestä.

Iltapäivä vierähtikin iloisesti siivoten kaikkien avustuksella. Mökistä tuli todella siisti. Majoitukset purettiin ja pakattiin valmiiksi kärryihin, ne vähäiset puunjämat, mitä jäi yli, kannettiin takaisin vajaan ja ympäristö nuotiopaikkoineen siistittiin.

Nyt oli vielä aikaa, ruoan lisäksi, myös leikeille ja pulkkamäkeen. Aika vierähtikin todella nopeasti kun huomasimme jo ensimmäisten kulkuneuvojen saapuvan noutamaan meidät kotiin rankan tehtävän jälkeen!

Näin oli tehtävä suoritettu loppuun ja oli aika palata taas kotiin. Saamme olla ylpeitä näistä kansoista vielä pitkään, sillä hyvä voitti jälleen pahan! Kiitos sormuksen ritareille sekä kansoille tehtävän suorittamisesta. Saitte leirin tuntumaan leiriltä.

Kiittää Sauron & Saruman

Maan Mynämäen kansat

Vanhojen kansojen mukaan, myös Leirin kansat tekivät Leirin aikana kansaansa kuvaavan viirin ja sopivan tunnuslauseen/ runon/laulun.

Haltijat

Haltijat luontoa hoitaa,
myös sen asukkaita hellästi hoivaa.
Luontoa he hoitavat kuin hentoa
kukkaa,
eikä pelkää edes isoa susihukkaa.

(Valtteri S., Sabina, Janette ja Jenna)

Samoojat

Neljä heidät pelastaa,
neljä teltat pystyttää.
Neljä puut kantaa ja
neljä heistä luontoon jää.
Ja he neljä ovat
Samoojia,
takametsän parhaimpia!

(Petra, Sofia, Hanna ja Rici)

Loru leirin hirmuista

(leiriläisten kirjoittama)

Mynämäen Karjalassa lumen saartamilla on partioleiri ja haltijat, kontulaiset, samoojat ja entit on päihittämässä leirin hirmua. Pitkä leiri kolme yötä neljä päivää. On aikaa päihittää leirin hirmu. Leirin hirmu ei tykkää siitä että partiolaiset pitävät hauskaa.

Kontulaiset

Maamme örkkilaulu

Oi maamme kontulaiset
ja pienen peikon ristiäiset
ovat herkulliset.
Oli iso örkki, jolta pääsi lörtti
hän oli erkkiörkki.

(Jani, Mia, Satu ja Timi)

Entit

Entti -laulu

Kas, näin heiluu entit,
ja entit heiluu näin.
Kas näin heiluu entit,
ja entit heiluu näin.

(Valtteri H., Pauliina,
Susanna ja Vili)

Kirjoittanut Maaret Rekola

Leiriresepti (osa 1)

Taru Pirtrin Hirmu –leirillä kehiteltiin uusia ruokia. Pääruoka sekä jälkiruoka. Ensimmäisessä osassa on pääruoan ohje, ensi lehdessä sitten herkutellaan makoisalla jälkiruoalla!

St. James (kahdelle)

100 g Jauhelihaa
2 dl Riisiä
1 Kasvisliemikuutio (jos haluaa)
Vettä riisiin joukkoon
Herne-maissi-paprika -pussi
Tulista tex-mex kastiketta
Pippuria, suolaa ja muita haluamiasi mausteita

Tee näin:

1. Paista jauheliha kypsäksi ja mausta esim. pippurilla ja suolalla.
2. Keitä riisi kypsäksi vedessä (kasvisliemikuution kanssa) ja kaada sitten ylimääräinen vesi pois kattilasta.
3. Sekoita jauheliha riisiin joukkoon ja lisää tulinen kastike. Sekoita hyvin ja tarjoile vaikka juustoraasteen.
4. Sekaan voit laittaa myös esim. porkkanaa, herneitä, hene-maissi-paprika -pussin, papuja...

Leirillä pyysimme myös nimiehdotuksia tälle mössölle. Ehdotuksia tulikin todella paljon! Raati melkein yksimielisesti päätyi nimeen: St. James (lausutaan Saint James).

Elefanttihippa

Yksi leikkijöistä valitaan hipaksi. Kun hippa saa jonkun kiinni, on tämän laitettava toinen kätesnä jalkojen välistä kärsäksi. Sen, joka pelastaa kiinnisaadun, on myös laitettava kätesnä omien jalkojensa välistä ja kiinnisaatu ja pelastaja tervehtivät ”kärsillään” toisiaan. Näin kiinnisaatu pelastuu. Hippaa voidaan vaihtaa, kun siltä tuntuu.

Mähnäsivun leikit

Metso ja Näätä

Ennen kuin leikki alkaa on hyvä kertoa lapsille, mitkä aistit auttavat metsoa selviytymään, ja miten näätä voi pyydystää lintuja.

Yksi lapsista (metso) istuu kivellä silmät sidottuina, tai hän pitää käsiä silmien edessä. Toiset (näädät) levittäytyvät noin 100 metrin etäisyydelle metsosta (pitäen kunnan välimatkan toisiinsa). Leikinohjaaja seisoo kivellä istuvan lapsen/metson vieressä.

Ohjaaja antaa merkin ja toiset lapset/näädät alkavat hiipiä kiveä kohti. Jos ”metso” kuulee äänen, hän osoittaa siihen suuntaan, josta ääni tulee.

Ohjaaja antaa merkin sille ”näädälle”, joka aiheutti äänen, että hänen pitää istuutua. Jos joku ”näädistä” onnistuu pääsemään ”metson” luokse, hän on voittanut.

”Näädät” eivät saa juosta – heidän on hiivittävä koko ajan.

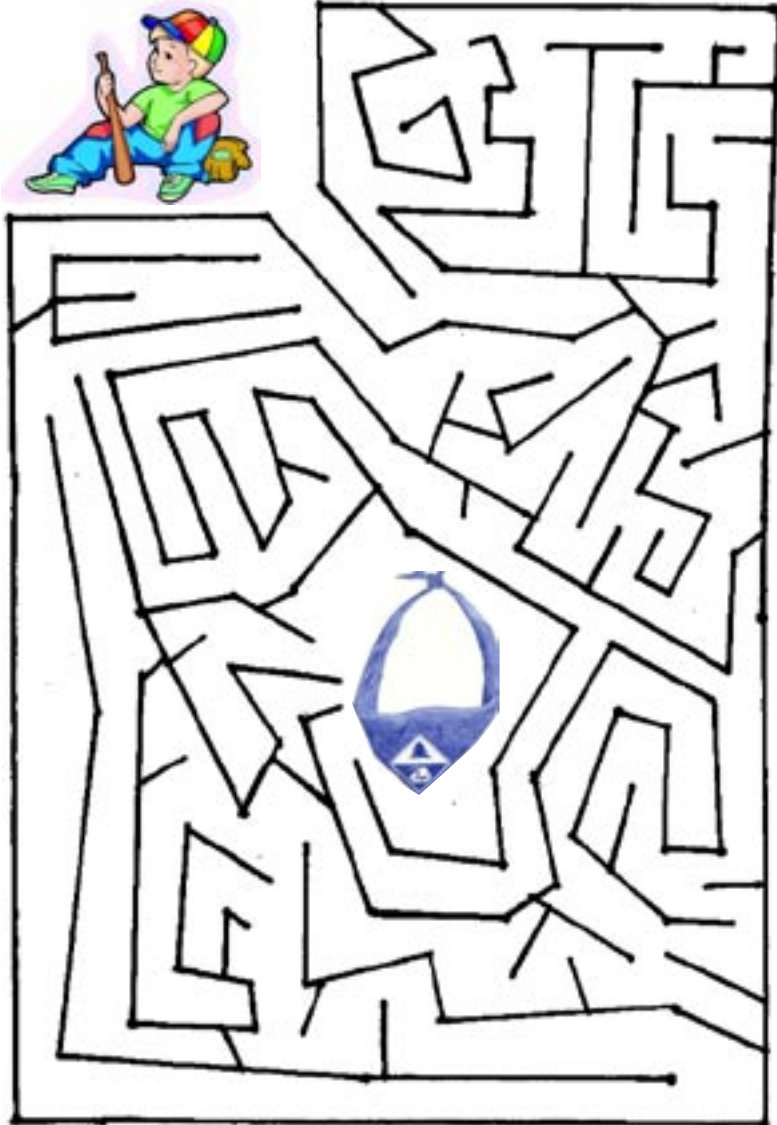
Resepti : Maaret Rekola
Leikit : Anna Oikarinen

Otuksenmetsästys

Otus ottaa mukaansa nipun paperinpalasia ja lähtee karkuun tiputellen paperinpalasia eri paikkoihin, ei kovin kauas toisistaan. Odotettuaan kyyryssä sovitun ajan kuluttua koirat lähtevät metsästäjän johdolla ajamaan otusta takaa seuraten jälkiä. (Otus saa liikkua, kunnes laput ovat loppuneet.) Se, joka löytää otuksen piilopaikan ensimmäisenä, saa olla seuraava otus.

Kolkka Jussin puuhissivut

Leirillä lauantaipäivän ohjelmassa oli labyrintissa seikkailua. Leikin tiimellyksessä Pikku-Ville kadotti huivinsa sokkeloon. Auta Villeä löytämään hänen kadonnut huivinsa.

Minäkö Enkeli?

Kaksitoista tuntia, yli 1000 kilometriä, mielettömästi tavaraa, kireä ilmapiiri ja 8-vuotias erittäin vilkas pikkuveli tungettuna pieneen Opel Corsaan. Voit ihan vapaasti arvailla, kuinka paljon mua innosti lähteä perheen yhteiselle hiihtolomamatkalle Leville. Mä kyllä tykkään laskettelusta ja hiihtämisestäkin vähän, mutta se matka on pelkkää tuskaa. 16-vuotiaan tytön suosikkipuuhaa kun ei välttämättä ole pikku G:n kuuntelu autoradiosta, laiva on lastattu-pelin pelaaminen tai vessahädän yllättäessä tienreunan metrisessä lumihangessa kyykkiminen. Mulle ei kuitenkaan edes annettu vaihtoehtoja, joten mä näin parhaaksi istua kärsivällisesti koko matkan sanomatta yhtään mitään. Näkisivätpä, ettei nuoria kasvateta pakottamalla mukaan mökkilomille.

”Saara, herää!! Me ollaan jo perillä, kato nyt miten hieno mökki! Tuutsä mun kanssa heti pulkkamäkeen? Koska me rakennetaan se lumilinna, minkä sä lupasit?” Näin lupaavasti alkoi mun lomani Levin juurella, hirsisessä vuokramökissä. Rakas veljeni, Tommi, päätti vakaasti kiskaista mut ihanasta unimaailmasta raakaan todellisuuteen.

Ärtyneenä mä raahasin tavarani mökkiin, lösähdin sohvalle ja nappasin pöydällä lojuvan lehden käteeni. Se oli Levin esite, jossa kerrottiin rinteistä, laduista, parhaista menomestoista, ravintoloista ja muusta sellaisesta. Innokkaana alpinistina tarkastin heti tietysti rinteiden aukioloajat ja ilokseni huomasin, että pääsen kokeilemaan uusia carving-suksiani jo tänään iltamässä.

”Ja muuten varmana menen! Te pakotitte mut tänne ja nyt ette aio päästää edes rinteeseen! Ei tule onnistumaan. Mä leikin Tommin kanssa sitten huomenna illalla, kun rinteet on kiinni. Okei?” Siis joskus vanhemmat osaa olla tosi raivostuttavia. Tällä kertaa ne onneksi ymmärsi oman parhaansa ja suostui lopulta päästämään mut mäkeen. Mä kiskaisin toppavaatteet päälle ja isä vei mut hissien ala-asemalle, josta sain ostettua lipun.

Mä nousin ylös tuolihissillä, koska en yhtään tykkää mennä yksin kapulahissillä. Joskus on kyllä aika rasittavaa, kun samaan hissiin tunkee pari pikkukakaraa ja sitten ne pelleilee koko matkan rinnettä ylös. Hissin keinuttaminen, alas räkiminen, suksien tai laudan heiluttaminen ja armoton kiroileminen on vaan esimerkkejä siitä, mitä nykyajan lapsihuligaanit voi tehdä ärsyttääkseen muita.

Tällä kertaa mua kuitenkin onnisti. ”Moi. Mä oon Saara. Mikä sun nimi on?” mä kysyin ja hymyilin vieressäni istuvalle suunnilleen samanikäiselle pojalle. ”Jere. Sulla on muuten hienot sukset. Ootko jo käynyt tänään streeetissä?” ”Ööö... en oo. Mä tulin vasta äsken enkä kyllä oikeastaan kovin mielelläni mee perusrinteitten ulkopuolelle. Toi temppuilu ja hyppiminen ei oikein oo mun laji”, mä vastasin ja vilkaisin samalla hyppyreistä lenteleviä hurjapäitä. ”Ai, harmi. Se on tosi kivaa, suosittelen kokeilemaan joskus”, Jere sanoi ja jatkoi naurahtaen: ”Ei kuitenkaan kannata alottaa kaikkein suurimmasta, muuten käy hassusti.” Samalla se osoitti yhden hyppyrin juurella makaavaa lautailijaa, jota rinnepäivystäjät yritti auttaa ylös.

Ikinä ei mun hissimatka oo mennä yhtä nopeasti kuin Jeren kanssa juttellessa ja harmikseni mä huomasin, että oltiin jo poistumispaikalla. Lähtiessään Jere huiskautti kättään ja mä hymyilin takaisin. Olisin mielelläni laskenut Jeren kanssa, mut en uskaltanut mennä perässä, kun se lähti merkittyjen rinteiden ulkopuolelle puuterilumeen. Tyydyin nauttimaan uusien suksieni suomasta vauhdinhurmasta ja ennen

kun mä huomasinkaan oli ilta lopussa. ”Viimeinen nousu”, sanoi hissinhoitaja, kun mä nousin tuolihissiin. Mä nyökkäsin ja päätin, että tuun huomenna jo heti aamulla rinteeseen.

Lähtiessäni laskemaan alas mä katselin ympärilleni ja huomasin olevani ainoa laskija koko mäessä. Rauhallisesti ja hiljaisuudesta nauttien mä kurvailin leveää rinnettä reunasta reunaan. Viereistä rinnettä nousi just ylös lumikissa, joka tamppasi sitä kuntoon huomista varten.

Yhtäkkiä mä kuulin jotain. Kuulosti ihan siltä kuin joku olis valittanut tuskissaan ja yrittänyt huutaa apua. Mä pysähdyin ja koitin paikantaa äänen lähdeä. Mä siristin silmiäni ja näin pehmeässä, tamppaamattomassa lumessa makaavan oudon möykyn. Se oli jonkin verran rinteen ulkopuolella, enkä mä ollut ihan varma kannattiko mun lähteä pimeässä katsomaan, mikä se oli. Mutta kun mä kuulin uudelleen valitusta, olin varma, että se tuli möykyn suunnalta. Varovasti lähdin laskeutumaan puuterilumessa, väistin muutaman puun ja pysähdyin parin metrin päähän tummasta olennosta. Se oli ihminen.

Nopeasti mä polvistuin maassa makaavan henkilön viereen ja käänsin sen ympäri niin, että pystyin näkemään sen kasvot. Rinteeseen oranssit valot ulottui just ja just sinne asti enkä mä kyennyt pidättämään kirkaisuani, kun tajusin kuka maassa makaava ihminen oli. Jeren kasvoissa oli verta ja se vaikutti hiljaa. Mä olin melkein shokissa, mut tajusin, että mun oli pakko saada lisää apua ja äkkiä. Kaivoin tärisevin käsin kännykän taskusta ja näppäilin hätänumeron.

Ystävällinen naisääni oli rauhoitellut mua puhelimessa ja luvannut, että apua tulee kymmenessä minuutissa. Tärkeää oli, että mä saisin pidettyä Jeren hereillä enkä liikuttaisi sitä mihinkään. Jos sillä nimittäin oli pahoja murtumia, niiden pitäisi olla mahdollisimman paikallaan. ”Jere, kuuletsä mua? Jere, sä et saa nyt nukahtaa! Apua tulee kohta”, mä sanoin kovalla äänellä ja tartuin Jereä kädestä. ”Jere, purista mun kättä, jos sä kuulet, mitä mä sanon.” Samalla mä tunsin hennon puristuksen kädessäni ja katsoin Jeren kasvoja. Vaivalloisesti se avasi silmät ja hymyili mulle tuskaisesti. Mä hymyilin takas ja yritin pitää sitä hereillä juttelemalla kaikenlaista.

Mä tuijotin epäuskoisena ahkiassa makaavaa tyhjiöpatjaan käärittyä Jereä. Hitaasti moottorikelkan vetämä ahkio liukui alas rinnettä ja mun vieressä seisova laskettelu-keskuksen työntekijä yritti piristää mua: ”Kyllä se poika siitä selviää. Lääkäri sanoi, että välitöntä vaaraa ei enää ole. Sun ansiosta se selvisi.” Mä nyökkäsin ja laskin rinteeseen alas.

Kaksi viikkoa kotiinpaluun jälkeen mä sain kirjeen. Se oli Jereltä. Se pyysi, että mä tulisin kattomaan sitä TYKSiin, jonne se oli siirretty hoidettavaksi. Onneksi me molemmat asuttiin Turussa eikä mulle ollut mitenkään hankalaa päästä tapaamaan sitä.

Epävarmana mä kävelin pitkin valkoista käytävää vastaanottotyöntekijän neuvomaan huoneeseen. Mä avasin oven ja näin Jeren ikkunanviereisessä sängyssä vasen jalka reiteen asti kipsattuna ja vasen käsi paketissa. Mä astelin sen sängyn viereen ja istahdin puiselle tuolille. ”Moi. Mitäs sulle? Kauanko sä joudut olemaan täällä?” mä kysyin ja katsoin Jereä. ”Mitäs tässä... pääsen kai muutaman viikon päästä kotiin”, se vastasi ja otti mun käden omaansa. Se nousi oikeen kyynärpäähän varaan ja vinkkasi mut lähemmäs. Mä kumarruin melkein kiinni Jeren kasvoihin. ”Saara, sä oot mun enkeli”, se kuiskasi ja suuteli mua hellästi.

Kirjoittanut Katja Rautanen

Kolkankävijöiden yhteystietoja

LPKJ	Antti Kuparinen	040 080 1109	antti.kuparinen@turku.fi
Sihteeri	Sari Korsimo	044 562 9299	sari.korsimo@luukku.com
Rahastonhoitaja	Janne Pihanperä	040 510 7864	janne@pihanpera.com
Kalustonhoitaja	Timo Rindell	040 503 3392	timo.rindell@hansaprint.fi

Sudenpennut

Akela	Sara Tapani	050 591 9432	saratapani@dnainternet.net
Merileijonat	Lemu	-96	Sekalauma
	Sari Korsimo	044 562 9299	sari.korsimo@luukku.com
Kamut	Lemu	-95	Sekalauma
	Helena Siivonen	044 273 0125	helenasiivonen@luukku.com
ILVEKSET	Lemu	-94	Sekalauma
	Jukka Niittymäki	050 531 8367	jukka.niittymaki@rauplan.com
KARHUT	Askainen	-92-94	Sekalauma
	Niina Valve	040 775 0858	niina.valve@lannen.fi
KETUT	Velkua	-95-91	Sekalauma
	Anja Suominen	040 580 5968	anja.suominen@pp1.inet.fi

Vartiolaiset

Sampo	Lotta Alho	040 050 7365	lotta.alho@students.turkuamk.fi
HAUKAT	Lemu	-93	Sekavartio
	Anna Oikarinen	050 523 6541	anna.oikarinen@jippii.fi
VINTIÖT	Lemu	-91	Sekavartio
	Elina Vesterinen	040 0975 291	elinav@luukku.com
KEIJUT	Lemu	-90	Tyttövartio
	Henna Pelkonen	044 343 0775	hennuli_87@luukku.com
ILVEKSET	Askainen	-90-92	Sekavartio
	Hanna Vesterinen	040 726 0012	hanna.vesterinen@luukku.com
HUSKYT	Askainen	92	Tyttövartio
	Maaret Rekola	040 769 7915	maaret.rekola@suomi24.fi

Vaeltajat

Waltermanni	Hanna Vesterinen	040 726 0012	hanna.vesterinen@luukku.com
Tigru-Team	Lemu	-86-88	Sekavaeltajat
	Hanna Vesterinen	040 726 0012	hanna.vesterinen@luukku.com
LEPAKOT	Lemu	-89	Tyttövaeltajat
	Lotta Alho	040 050 7365	lotta.alho@students.turkuamk.fi